

Recensie

WERELDMUZIEK

VINICIO CAPOSSELA

15 mei, Melkweg, Amsterdam.

'Welkom in de, eh...' De Italiaanse zanger Vinicio Capossela zoekt naar het papiertje waarop hij zijn aankondiging in het Nederlands had opgeschreven. 'Melkweg', klinkt het hulpvaardig vanuit de zaal, maar de zanger schudt zijn hoofd en bromt: 'Zondvloed.' Minder poëtisch dan het sierlijke 'diluvio' waarmee hij in zangerig Italiaans verder gaat, maar voldoende om de rest van de voorstelling ondanks de taalbarrière een beetje te kunnen volgen.

De zee is namelijk het mythologische kader waarbinnen de liedjeschrijver, zanger en dramaturg zijn karakters tot leven laat komen. In anderhalf uur tijd passeren er heel wat: van Jonas en Polyphemos, de cycloop uit de Odyssee, tot aan kapitein Ahab en zelfs de Vliegende Hollander.

Capossela pakt de zaken groots aan. Zijn entourage bestaat niet alleen uit een zeskoppige begeleidingsgroep plus geluids- en lichtmensen, maar omvat ook twee hulpjes in matrozenpak, die voortdurend in de weer zijn om de meester in andere gewaden te hullen.

Eclectisch is als typering van Capossela's aanpak een understatement, maar het knappe is dat hij een ogenschijnlijk allegaartje van invloeden tot een coherent geheel weet te smeden. Alleen al het instrumentarium van zijn band is een rariteitenkabinet, van piano en gitaar tot exoten als Turkse baglama, Indiaas harmonium, Afrikaanse duimpiano en, als klap op de vuurpijl, een klein draaiorgeltje dat voor één enkel nummer het podium wordt opgereden.

Dat de literaire dimensie van Capossela's oeuvre aan het publiek grotendeels voorbijgaat wordt voor een flink deel gecompenseerd door zijn kameleontische kwaliteit als zanger. Voor elk nummer weet hij weer een ander stemgeluid uit zijn keel te toveren. Zelfs de terloopse babbeltjes tussen de nummers door zijn van een muzikaliteit die maakt dat je ook dan aan zijn lippen hangt.

Ton Maas